

Cartea JUDECĂTORI (12)

Barac a fost chemat din Chedeș

El locuia în Chedeș, care înseamnă „Locul Preasfânt“ sau „Loc de refugiu“.

Orașul Chedeș a fost primul dintre cetățile în care ucigașii din Israel se puteau refugia și unde puteau să locuiască în siguranță (Iosua 20.7).

Dacă și Barac a fost constâns sau nu să-și găsească aici refugiul dinaintea răzbnătorului sângelui, nu putem să spunem, însă în orice caz este adevărat că Chedeșul este în mod simbolic poziția noastră din care plecăm atunci când pornim la luptă împotriva dușmanului. Hristos este adevărata imagine a Chedeșului. Moartea era pedeapsa meritată pentru păcatele noastre, iar frica față de aceasta ne ținea în captivitate, însă ne-am găsit refugiul în singura speranță a păcătoșilor condamnați la moarte: Domnul Isus Hristos. În El avem salvarea și eliberarea de frica morții. Diavolul nu ne mai poate încătușa prin gândul la moarte, pentru că Hristos a murit și a eliberat „pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor“ (Evrei 2.15). Fiind siguri în Hristos, locuim în adevăratul Chedeș, putem să întâmpinăm curajoși pe vrăjmași și să intonăm cântarea de biruință: „Unde îți este țepușul moarte? Unde îți este biruința, moarte?“ (1 Corinteni 15.55).

Însă marele nostru împotrivor este plin de șiretenie. Diavolul lucrează neobosit și pune multe curse în care vrea să ne prindă. Dacă vrem să fim biruitori, este important să fim treji și veghetori.

Cum biruim

Unii își imaginează că viața de creștin este foarte comodă; ei gândesc că, dacă viitorul le este asigurat, totul în jurul lor trebuie să fie numai pace, iar ei să ajungă în cer fără greutate. Ce rătăcire! Noi avem într-adevăr pace cu Dumnezeu și putem totdeauna în împrejurările noastre să savurăm pacea, însă aceasta nu înseamnă că avem pace cu dușmanul. Suntem îndemnați „să fim tari în Domnul“, „să îmbrăcăm toată armătura lui Dumnezeu“, „să ne împotrivim uneltirilor diavolului“, „să luptăm împotriva căpeteniilor și puterilor“, „să nu dăm loc diavolului“, „să ne împotrivim diavolului“, „să stăm tari în credință“.

Acestea nu vorbesc despre odihnă, ci despre luptă, iar noi avem nevoie de toată armătura, ca să fim biruitori în această luptă. Să ne amintim de trei lucruri care au fost așa de necesare pentru biruința asupra lui Sisera: lumina, activitatea și dăruirea de bunăvoie. Toate cele trei lucruri le-am văzut în chip desăvârșit la Domnul, iar ele trebuie să se găsească și la noi, dacă vrem să biruim.

1) Biruința asupra diavolului prin Cuvântul lui Dumnezeu

La primul punct, Cuvântul ne spune: „V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe Cel rău“ (1 Ioan 2.14). Aceasta este lumina, căci citim: „Dezvăluirea cuvintelor Tale dă lumină“ (Psalm 119.130). Tinerii, așa cum îi numește Cuvântul, Îl cunosc pe Dumnezeu în adevărata Sa Ființă. Această lumină este în ei, iar prin aceasta sunt consolidați și întăriți, așa încât diavolul nu poate să-i ademenească. Pe deasupra, ei sunt făcuți apti să-l biruiască prin Cuvântul lui Dumnezeu: el fuge dinaintea lor. Diavolul poate să biruiască numai cu ajutorul întunericului și al minciunii, însă acestea trebuie să fugă dinaintea luminii și a adevărului.

Trebuie să ne preocupăm în mod regulat cu Scriptura, ca astfel să fim în stare să ne zidim pe credința noastră preasfântă. Dacă vom proceda astfel, Cuvântul lui Dumnezeu va fi scutul și pavăza noastră. Prin Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul l-a biruit pe diavolul. Numai dacă locuiește în inima noastră Cuvântul lui Dumnezeu, vom fi totdeauna gata să întâmpinăm dușmanul.

Mii de creștini, care și-au pus încrederea în Mântuitorul, sunt totuși chinuți de diavolul și ținuți în frică și în îndoială permanentă, pentru că nu cunosc întreaga lumină a Evangheliei. Dacă s-ar cunoaște tot adevărul Evangheliei, atacurile diavolului ar fi zadarnice. Când diavolul a pus înaintea ochilor lui Luther lista lungă a păcatelor sale, în speranța că îl va birui și îl va înfricoșa, răspunsul acestuia a fost: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, m-a curățit de toate păcatele“. Cu acest adevăr prețios în inimă a putut să-l biruiască pe diavolul. Sunt însă și persoane care în timpul încercărilor trupești și sufletești sunt atacați în alt chip de dușman. El vrea să trezească în ei îndoială față de dragostea lui Dumnezeu. „Cum poate Dumnezeu să mă iubească și să permită ca să ajung în asemenea împrejurări istovitoare?“ se întreabă multe inimi. Un cunoscut de-al meu, care a fost foarte ispitit, a exclamat: „Cu toate că El mă lovește, vreau să mă încred în El!“ (a se compara Iov 13.15). Diavolul a fost pus pe fugă. Dacă toți creștinii, în clipele de încercare, ar crede cu statornicie că sunt iubiți de o dragoste atotputernică și neschimbătoare, ar mai ceda oare ispitei și ar mai permite oare ca îndoiala, murmurul și plângerea să pătrundă în viața lor? Nu! Ei știu că, fiind iubiți de Dumnezeu în chip desăvârșit, El permite în viața lor numai ceea ce este spre binele lor. Astfel, diavolul n-ar avea putere să-i facă să se îndoiască de Dumnezeu care îi cunoaște.

2) Biruința asupra diavolului prin acțiunea harului lui Dumnezeu

Ar fi greșit dacă am ține numai pentru noi toate binecuvântările. Prin aceasta am da dovadă că am eșuat să fim ceea ce Dumnezeu voia să fim și că dușmanul a avut succes asupra noastră. Diavolul triumfă atunci când denaturăm Ființa lui Dumnezeu; noi tocmai pentru aceasta suntem aici, și anume să o facem cunoscută.

„Așa cum M-a trimis pe Mine Tatăl, tot așa vă trimit și Eu pe voi“ (Ioan 20.21). Acestea sunt pentru noi cuvinte cărora ar trebui să le dăm urmare și care să fie norma înaltă a vieții noastre. Intenția lui Dumnezeu este să ne lăsăm păziți în activitățile harului Său și să facem cunoscut Ființa Sa pretutindeni.

Cunosc unele persoane cărora le place să se refere mereu la textul din Luca 10. 38-42 și să o pună pe Maria, care stătea la picioarele lui Isus, în opoziție cu Marta, care era ocupată cu multe lucruri. Însă această întâmplare este deseori pusă în lumină falsă și apoi este prezentată foarte confuz. Să ne gândim la cuvintele Domnului care preced această întâmplare!

În versetul 37 sunt două cuvinte: „du-te“ și „fă“. Nu găsim în vorbirea noastră cuvinte mai scurte și care să acționeze atât de pătrunzător și energic. În spatele acestor cuvinte stă o autoritate vie, ele sunt porunca Domnului. Însă El adaugă cuvântul „la fel“, iar această îngrădire ne arată clar necesitatea șederii la picioarele Sale pentru a afla în ce constă acest „la fel“. Cum putem să mergem și să facem ca El, fără ca mai înainte să fi fost învățați de El? În acest punct a eșuat Marta. Ea știa cuvintele „du-te“ și „fă“, însă a uitat cuvântul „la fel“ și din cauza aceasta slujba ei a fost influențată de neliniște și grijă, făcând-o cu murmur și cârtiri.

Locul Mariei la picioarele Domnului ar trebui să caracterizeze realmente comportarea noastră. Însă putem fi siguri că cei care stau acolo, vor fi activi cu fidelitate în slujba harului lui Dumnezeu.

Acest har trebuie să fie vizibil în primul rând în cercul restrâns al fraților și surorilor noastre. Dacă eșuăm în această direcție, atunci slujba noastră față de lume va fi paralizată. Faptul că diavolul se ostenește să ne aducă la cădere tocmai în interiorul acestui cerc restrâns se poate vedea din a doua epistolă a apostolului Pavel către Corinteni. În acea adunare era un frate care a păcătuit foarte grav și care, după ce prin pocăință a fost restaurat, a dorit să savureze din nou ajutorul și părtașia celorlalți credincioși. Însă se pare că ei se țineau departe de el și nu erau gata să-l ajute.

Apostolul recunoaște cu clarviziune în rezistența lor o șiretenie a diavolului; el le scrie cu toată seriozitatea să facă loc harului, căci altfel diavolul va avea foloase din această stare de lucruri. Dacă ar fi făcut altfel decât îi ruga Pavel să facă, atunci ei ar fi eșuat în descoperirea Ființei lui Dumnezeu, fratele ar fi fost înghițit de mare tristețe și diavolul ar fi avut câștig asupra lui și asupra adunării.

Petru avea impresia că Duhul este cel care îl însuflețea pe el și pe ucenici atunci când a întrebat: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătuî împotriva mea? Până la șapte ori? Isus i-a răspuns: Eu nu-ți spun până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori șapte“ (Matei 18.21-22). În acest cerc nu trebuie să fie puse nici un fel de îngrădiri activității harului. Nu trebuie să ostenim în a face binele, însă în toate acestea trebuie să ne gândim la cuvântul „la fel“.

Nu trebuie să uităm că severitatea și legalismul în modul nostru de comportare înseamnă victorie pentru diavolul, în timp ce bunătatea, răbdarea și dragostea lucrează spre proslăvirea lui Dumnezeu. Activitatea trebuie să se dovedească și prin aceea că se năzuiește spre binele sufletelor.

Când Hristos S-a înălțat la cer, a împlinit cântarea profetică a Debovei și a luat robia roabă. Din locul Său sublim, El a dat oamenilor daruri spre zidirea și consolidarea propriului Său popor, ca el, cu toate uneltirile și încercările dușmanului de a-l supune, să nu fie înșelat și să nu fie îndepărtat de adevăr (Efeseni 4.9-14). Toți cei care sunt aproape de Domnul au posibilitatea să facă cunoscut altora gândurile prețioase ale lui Hristos, ca astfel bucuria să ocupe în inimile ascultătorilor locul tristeții, iar ispitirile diavolului să-și piardă puterea.

J.T. Mawson